

De Openbaring van Jezus Christus - Nummer Zestien

De Ontsluiering van de Zeven Donderslagen: Een Profetische Analyse van Openbaring en Verborgene Geschiedenis

Jeff Pippenger
2023-11-15

Wij hebben de opeenvolging van profetische gebeurtenissen uiteengezet die worden geïdentificeerd door de verborgen geschiedenis van de zeven donderslagen, zoals die wordt voorgesteld in Openbaring hoofdstukken elf tot en met dertien. Wij zijn nog niet gekomen tot het punt in de ontwikkeling van deze gebeurtenissen waarop wij de geschiedenis van de hoorn van het protestantisme en de hoorn van het republicanisme zullen over elkaar leggen. Evenmin hebben wij nog een begripsmatig fundament gelegd om de rol van de islam in de boodschap van de Middernachtsroep nauwkeurig aan te wijzen. Er is echter een zeer belangrijke waarheid die met deze gebeurtenissen verbonden is, en die aanduidt wat iemand moet doen wanneer hij de waarheden begrijpt die worden ontzegd. De zegen van Openbaring omvat de verantwoordelijkheid om die dingen te “bewaren” die geschreven staan.

De historische lijn die wordt ontsloten, draagt de scheppende kracht van God over aan hen die zouden horen, lezen en bewaren hetgeen daarin geschreven staat. Het is daarom tijd om ons los te maken van onze beschouwing van Jesaja's laatste profetische vertelling, en van Openbaring hoofdstukken elf tot en met dertien, teneinde de betekenis vast te stellen van de „drie en een halve dag” dat Elia en Mozes dood lagen op de straat van de information super highway, die door het dal van dorre doodsbeenderen loopt. Wat wij nu zullen identificeren, is de symboliek van „de woestijn.”

In het vorige artikel hebben wij vier profetische getuigen van de opeenvolging der gebeurtenissen vastgesteld, die door de verborgen geschiedenis van de zeven donderslagen worden bevestigd. De lijn van het beeld van Christus, de lijn van de twee getuigen, de lijn van het beeld van het beest en de lijn van de vervalste koning van het noorden.

De tweede helft van de lijn van de vervalste koning van het noorden begint met de machtiging van het pausdom in 538. Vervolgens vertrapte het pausdom, de geestelijke vervalste koning van het noorden, gedurende twaalfhonderd zestig jaar het geestelijke Jeruzalem en het geestelijke Israël.

En zij zullen vallen door de scherpte van het zwaard, en als gevangenen weggevoerd worden onder alle volken; en Jeruzalem zal door de heidenen vertrappt worden, totdat de tijden der heidenen vervuld zullen zijn. Lukas 21:24.

Johannes werd opgedragen zowel het heiligdom als de schare te meten, maar hem werd ook gezegd de voorhof buiten beschouwing te laten, want deze was voor twaalfhonderd zestig jaar aan de heidenen gegeven.

En mij werd een riet gegeven, gelijk aan een staf; en de engel stond daar en zei: Sta op en meet de tempel van God, en het altaar, en hen die daarin aanbidden. Maar laat de voorhof die buiten de tempel is, buiten beschouwing, en meet die niet; want zij is aan de heidenen gegeven; en zij zullen de heilige stad vertreden, tweeënveertig maanden lang. Openbaring 11:1, 2.

Johannes en Lukas getuigen dat de heidenen „Jeruzalem” „onder de voet lopen” gedurende „tweeënveertig maanden”. Johannes geeft de duur aan, en Lukas markeert het einde van de geschiedenis. Deze twee getuigen behandelen de vraag van Daniël hoofdstuk acht, vers dertien.

Toen hoorde ik een heilige spreken, en een andere heilige zei tot die bepaalde heilige die sprak: Hoelang zal het gezicht duren aangaande het dagelijks offer en de verwoestende overtreding, om zowel het heiligdom als het heerleger prijs te geven om vertrapt te worden? Daniël 8:13.

De vraag aangaande de duur dat het heiligdom en het heerleger vertreden zouden worden, duidt op twee verwoestende machten die de daad van het vertreden van Jeruzalem zouden volbrengen, dat in Daniël wordt voorgesteld als het „heiligdom” en ook als het „heerleger”. Het juiste fundamentele begrip van dit vers, zoals verwoord door J. N. Andrews, is dat het vers twee verwoestende machten aanwijst, die zowel het heiligdom als het heerleger vertraptten. De eerste verwoestende macht die in het vers wordt aangeduid, is het heidendom, en de tweede is het pausdom. Het woord „heerleger” is Daniëls aanduiding voor wat Johannes de „aanbidders” in de tempel noemt, dat wil zeggen in Jeruzalem.

“ER ZIJN TWEE ‘VERWOESTINGEN’ IN DANIEL 8.—Dit feit wordt door Josiah Litch zo duidelijk uiteengezet dat wij zijn woorden weergeven:

‘Het dagelijks offer’ is de huidige lezing van de Engelse tekst. Maar in het origineel komt niets voor dat als offer kan worden aangeduid. Dit wordt algemeen erkend. Het is een gloss of uitleg die de vertalers eraan hebben gegeven. De juiste lezing is: ‘het dagelijkse en de overtreding der verwoesting’, waarbij dagelijks en overtreding door ‘en’ met elkaar verbonden zijn; de dagelijkse verwoesting en de overtreding der verwoesting. Het zijn twee verwoestende machten, die het heiligdom en de heerscharen zouden verwoesten.’—Prophetic Expositions, Volume 1, page 127.

“Het is duidelijk dat het heiligdom en het heerleger vertreden zouden worden door het dagelijkse en de overtreding der verwoesting. Een zorgvuldige lezing van vers 13 beslist dit punt. En dit feit bevestigt nog een ander, namelijk: dat deze twee verwoestingen de twee grote vormen zijn waaronder Satan heeft getracht de aanbidding en de zaak van Jehovah omver te werpen. De opmerkingen van de heer Miller over de betekenis van deze twee termen, en de door hem gevolgde weg om die betekenis vast te stellen, worden onder het volgende opschrift weergegeven:”

“DE TWEE VERWOESTINGEN ZIJN HEIDENDOM EN HET PAUSDOM”

“Ik las verder, en kon geen enkel ander geval vinden waarin het [het dagelijkse] voorkwam dan in Daniël. Toen nam ik [met behulp van een concordantie] die woorden die ermee in verband stonden: “wegnemen”; hij zal “het dagelijkse” wegnemen; “vanaf de tijd dat het dagelijkse zal zijn weggenomen”, enz. Ik las verder en dacht dat ik geen licht over de tekst zou

vinden; ten slotte kwam ik bij 2 Thessalonicenzen 2:7, 8. “Want de verborgenheid der ongerechtigheid is al werkzaam; alleen hij die nu weerhoudt, zal weerhouden, totdat hij uit de weg is weggenomen, en dan zal die wetteloze geopenbaard worden”, enz. En toen ik bij die tekst gekomen was, o! hoe helder en heerlijk verscheen de waarheid! Daar is het! Dat is “het dagelijkse”! Welnu, wat bedoelt Paulus met “hij die nu weerhoudt”, of verhindert? Met “de mens der zonde” en “de wetteloze” wordt het pausdom bedoeld. Welnu, wat is het dat verhindert dat het pausdom geopenbaard wordt? Wel, dat is het heidendom; welnu dan, “het dagelijkse” moet het heidendom betekenen.’—Second Advent Manual, pagina 66.” J. N. Andrews, *The Sanctuary and the 2300 Days*, 33, 34.

Ter vervulling van de „zeven tijden” van Leviticus zesentwintig vertrapte het heidendom gedurende twaalfhonderdzig jaar het heiligdom en het heir, en daarna verrichtte het pausdom gedurende nog eens twaalfhonderdzig jaar hetzelfde werk. Het pausdom had volgens Lukas en Johannes gedurende twaalfhonderdzig jaar Jeruzalem vertrappt, totdat het pausdom in 1798 zijn dodelijke wond ontving. Wanneer men twaalfhonderdzig jaar van 1798 aftrekt, komt men uit op 538. Wanneer men twaalfhonderdzig jaar van 538 aftrekt, komt men uit op 723 v.Chr., toen Assyrië, destijds de letterlijke koning van het noorden, het noordelijke koninkrijk Israël in slavernij voerde.

Johannes verwijst slechts naar de twaalfhonderdzig jaren waarin het pausdom het heiligdom en de heirscharen vertrapte, maar Lukas behandelt beide perioden van twaalfhonderdzig jaren waarin het heidendom en het pausdom Jeruzalem vertrapten, want hij zegt: “totdat de tijden der heidenen vervuld zullen zijn.” Lukas duidt het vertrappen van Jeruzalem aan als meer dan één enkele “tijd”, want hij noemt het de vervulling van de “tijden” der heidenen.

Natuurlijk werd het Milleritische adventisme in 1856 Laodicees, en zeven jaar later verwierpen zij de waarheid van de „zeven tijden” van Leviticus zesentwintig; daarom is het voor het adventisme onmogelijk deze eenvoudige bijbelse feiten te zien. Het feit waarop ik wijs, is dat de verborgen geschiedenis van de zeven donderslagen, die drie wegmerken aanduidt, en een tijdsperiode tussen het eerste en het tweede wegmerk, en vervolgens een tweede tijdsperiode tussen het tweede en het derde wegmerk, wordt weergegeven binnen de profetische lijn van de vervalste koning van het noorden.

Die lijn begon in 723 v.Chr., toen het noordelijke koninkrijk Israël in slavernij werd gevoerd door de koning van Assyrië, een letterlijke koning van het noorden. Vervolgens werd in 538 de geestelijke koning van het noorden met macht bekleed, en daarna vertrapte hij het geestelijke Jeruzalem nog eens twaalfhonderdzig jaar lang, totdat hij in 1798 een dodelijke wond ontving. Van 723 v.Chr. tot 538 waren de machten die Israël in onderwerping hielden steeds heidense machten.

De lijn van Christus identificeert de zalving van de ware koning van het noorden bij Zijn doop in het jaar 27, en twaalfhonderdzig profetische dagen later werd Hij gekruisigd. Zijn discipelen werden vervolgens gemachtigd om de boodschap van de ware koning van het noorden te verkondigen, tot aan de steniging van Stefanus in het jaar 34. De enige keer dat Christus gedurende de gehele twaalfhonderdzig dagen van Zijn bediening niet liep, was toen Hij bij de

triumfantelijke intocht Jeruzalem binnenreed. Daarom vertrad Hij Jeruzalem gedurende twaalfhonderdzestig dagen, evenals Zijn discipelen na het kruis. Beide lijnen, de vervalste koning van het noorden en Christus, de ware koning van het noorden, vertrapten Jeruzalem en het heerleger gedurende twaalfhonderdzestig dagen.

Het heidendom was een vervalsing van het eredienststelsel van de aardse heiligdomsdienst van de letterlijke Joden, en het pausdom is een vervalsing van de hemelse heiligdomsdienst van de geestelijke Joden. De twaalfhonderdzestig jaren van het heidendom liepen parallel met de twaalfhonderdzestig dagen van Christus, en de twaalfhonderdzestig jaren van het pausdom liepen parallel met de twaalfhonderdzestig dagen van de discipelen.

Elk van de twee regels bevat dezelfde profetische structuur van de verborgen geschiedenis van de zeven donderslagen, die in juli 2023 openbaar begon te worden ontzegd. Die ontzegging werd ten dele tot stand gebracht door de erkenning van de eerste teleurstelling van de Milleritische beweging. Hun eerste teleurstelling luidde een tijdsperiode in, die in de gelijkenis van de tien maagden de „vertoeftijd” wordt genoemd. De „vertoeftijd” eindigde op de kampbijeenkomst te Exeter, New Hampshire, toen de boodschap van de Middernachtsroep volledig was bevestigd. De kampbijeenkomst te Exeter werd het tweede wegmerk, dat vervolgens een tijdsperiode inluidde waarin de boodschap van de Middernachtsroep werd verkondigd, totdat het derde wegmerk van oordeel en de laatste teleurstelling aanbraken.

De drie merktekens waren de eerste teleurstelling, de boodschap van de Middernachtsroep en de laatste teleurstelling. Deze drie merktekens stemmen overeen met het Hebreeuwse woord „waarheid”, dat de eerste, dertiende en laatste letter van het Hebreeuwse alfabet vertegenwoordigt. Dat zowel de eerste als de laatste teleurstellingen zijn, vormt de signatuur van Alfa en Omega.

Er is geen directe voorstelling van twaalfhonderdzestig dagen in de Milleritische geschiedenis, en toch is de Milleritische geschiedenis de geschiedenis van de eerste beweging en vormt zij daarom een type van de laatste beweging. De geschiedenis van de eerste teleurstelling in de laatste beweging begon op 18 juli 2020 en wordt uitgebeeld in Openbaring hoofdstuk elf. In Openbaring hoofdstuk elf worden de twee getuigen gedood, waarmee de eerste teleurstelling in de laatste beweging wordt gemarkeerd, die door de eerste beweging werd getypeerd.

In Openbaring elf luidde de teleurstelling een periode van twaalfhonderdzestig dagen in, gedurende welke hun dode lichamen op de straat lagen, en markeerde aldus de vertoeftijd van de gelijkenis. Bij hun opstanding worden zij opgeheven als een banier in hetzelfde uur als het oordeel over de zondagswet. De geschiedenis van de twee getuigen omvat een symbolische periode van twaalfhonderdzestig dagen.

De bijzonderheden van de beweging van de derde engel in de verborgen geschiedenis van de zeven donderslagen verschaffen veel meer specificatie dan de andere parallelle lijnen, maar de lijn van de derde engel, de lijn van de ware koning van het noorden, en de lijn van de vervalste koning van het noorden bezitten alle dezelfde profetische kenmerken van een beginpunt, gevolgd door een tijdsperiode die reikt tot een middelpunt, waarop een tijdsperiode volgt die reikt tot het oordeel op het eindpunt.

De twaalfhonderdzesentwintig dagen vormen een wezenlijk bestanddeel van de verborgen geschiedenis van de zeven donderslagen. De twaalfhonderdzesentwintig dagen worden in Openbaring hoofdstuk twaalf gesymboliseerd als een „woestijn”.

En de vrouw vluchtte naar de woestijn, waar zij een plaats heeft, door God bereid, opdat men haar daar zou voeden duizend tweehonderd en zesentwintig dagen. Openbaring 12:6.

De kerk vluchtte de woestijn in om te ontkomen aan de vertreding door de pauselijke macht gedurende twaalfhonderdzesentwintig jaar. Vers veertien levert nog een ander getuigenis.

En aan de vrouw werden twee vleugels van een grote arend gegeven, opdat zij naar de woestijn zou vliegen, naar haar plaats, waar zij gevoed wordt een tijd, tijden en een halve tijd, buiten het gezicht van de slang. Openbaring 12:14.

De gemeente vluchtte gedurende twaalfhonderdzesentwintig jaar voor de vervolging van de draak en het pausdom, en daarom is de „woestijn” een symbool van de twaalfhonderdzesentwintig dagen. Dat getal komt in de boeken Daniël en Openbaring rechtstreeks zevenmaal voor, maar het wordt in de Schrift op verscheidene andere wijzen weergegeven. In elk geval vertegenwoordigt het de „zeven tijden” van Leviticus zesentwintig.

Of het nu het heidendom was dat het heiligdom en het heerleger vertrapte van 723 v.Chr. tot het jaar 538, of het pausdom dat het geestelijke Jeruzalem en de aanbidders daarin vertrapte, het was een illustratie van de verstrooiing van Gods volk, die teweeggebracht werd doordat Gods volk het verbond van de „sabbatten van het land” had verbroken, zoals voorgesteld in Leviticus hoofdstukken vijfentwintig en zesentwintig. In hoofdstuk zesentwintig wordt dit de twist van Gods verbond genoemd.

En Ik zal het zwaard over u brengen, dat de twist van Mijn verbond zal wreken; en wanneer gij u binnen uw steden verzamelt, zal Ik de pest onder u zenden; en gij zult in de hand van de vijand worden overgeleverd. Leviticus 26:25.

De opstand tegen Gods verbond bracht over Gods volk de slavernij en verstrooiing die wordt voorgesteld als de „twist van mijn verbond”. Zonder begrip van de straf, die Daniël de „vloek” en „eed” van Mozes noemt, en die ook de „twist van mijn verbond” wordt genoemd, is een mens verblind voor het zien van de diepere betekenis van Christus’ werk zoals dat in Daniël hoofdstuk negen wordt voorgesteld. Een consequente beoordeling van Gods volk, dat zich in Laodiceïsche blindheid bevindt, in de geschriften van Ellen White is dat zij niet kunnen „redeneren van oorzaak tot gevolg”. U mag belijden de twaalfhonderd zesentwintig jaren van de Donkere Middeleeuwen te begrijpen, maar als u de „oorzaak” van die vertreding niet kent, bent u blind.

En hij zal het verbond met velen bevestigen voor één week; en in het midden van de week zal hij het slachtoffer en het spijsoffer doen ophouden, en wegens de uitbreidende gruwelen zal hij het verwoest maken, ja, tot aan de voleinding toe, en wat vast besloten is, zal over de verwoeste worden uitgestort. Daniël 9:27.

Christus’ bevestiging van het verbond houdt rechtstreeks verband met de „twist van Zijn verbond”. De duur van de „vloek” bedroeg tweeduizend vijfhonderd en twintig jaar, en de duur waarin

Christus datzelfde verbond bevestigde, bedroeg tweeduizend vijfhonderd en twintig dagen. Overeenkomstig het Hebreeuwse woord „waarheid”, dat de structuur verschaft van de verborgen geschiedenis van de zeven donderslagen, bezat de profetische week waarin Christus Zijn verbond zou bevestigen drie wegmarkeringen, die worden voorgesteld door de eerste, dertiende en laatste letters van het Hebreeuwse alfabet.

De eerste wegmarkering van de week was Zijn doop, de tweede wegmarkering was het kruis en de laatste was de dood van Stefanus. Weigeren de „zeven tijden” van Leviticus zesentwintig te zien, zoals de hemelse engelen William Miller ertoe leidden de „zeven tijden” te zien, neemt het vermogen weg om juist die profetie ten volle te zien waarin Christus Zijn bloed vergoot en juist het verbond bevestigde dat Zijn letterlijke volk vanouds had verworpen. Ieder die uiteindelijk gered wordt, zal slechts een gedeeltelijk en onvolledig begrip van de „waarheid” hebben. Maar niemand wordt gered die opzettelijk weigert de „waarheid” te zien. Er is slechts één weg tot de Vader, en die is door Jezus, en Jezus is de „waarheid.”

Dit is een waardevol inzicht om te overdenken, want het spreekt tot het verbond van Leviticus vijfentwintig en zesentwintig. De „vloek” van de „zeven tijden” werd over het oude letterlijke Israël gebracht door hun onwil om de richtlijnen toe te passen met betrekking tot het land rust te geven en de voorschriften van het Jubeljaar te vervullen. Het was een zonde van nalatigheid. De vloek werd over hen gebracht omdat zij een werk nalieten dat hun bevolen was te doen, en niet omdat zij rechtstreeks een gebod hadden overtreden, zoals gij zult niet doodslaan of gij zult niet stelen. Zij negeerden eenvoudigweg de richtlijnen die verband hielden met het land rust te geven. Adventisten die de „zeven tijden” eenvoudigweg niet aanvaardden (die de engelen William Miller hebben geleid te ontdekken), omdat zij om wat voor ongeheiligde reden dan ook eenvoudigweg nooit de tijd hebben genomen om de waarheid werkelijk te onderzoeken, volbrengen hetzelfde soort opstandigheid van nalatigheid door dezelfde verbonds-informatie te veronachtzamen die het oude letterlijke Israël veronachtzaamde. Het begin illustreert het einde.

De twaalfhonderdzesentwintig dagen in Openbaring twaalf, die als een „woestijn” worden aangeduid, zijn een symbool van de „zeven tijden”. Zowel de twaalfhonderdzesentwintig dagen van Christus’ bediening als de twaalfhonderdzesentwintig dagen van de bediening van de discipelen vertegenwoordigen de gehele week waarin het verbond werd bevestigd. Zowel de twaalfhonderdzesentwintig jaren waarin het heidendom Gods volk vertrapte als de twaalfhonderdzesentwintig jaren waarin het pausdom Gods volk vertrapte, vertegenwoordigen de volledige „zeven tijden” van de vloek van Mozes.

In Openbaring elf worden de dode beenderen na twaalfhonderdzesentwintig dagen weer tot leven gebracht om als de honderdvierenvijftigduizend in het verbond te treden. Maar om die verbondsverhouding te kunnen verwezenlijken, wordt van hen verlangd dat zij de voorwaarden van het verbond vervullen, evenals Daniël deed in hoofdstuk negen. De voorwaarden van het verbond van de „zeven tijden” bevatten specifieke aanwijzingen voor hen die zich in het land van de vijand bevinden. Wanneer zij die ontwaken tot de werkelijkheid dat zij verstrooid zijn, verlangen terug te keren tot de Heer, geeft Leviticus zesentwintig aanwijzingen voor de wijze waarop zij moeten terugkeren.

En wie van u overgebleven zijn, zullen wegwijnen in hun ongerechtigheid in de landen van uw vijanden; en ook in de ongerechtigheden van hun vadersen zullen zij met hen wegwijnen. Indien zij hun ongerechtigheid belijden, en de ongerechtigheid van hun vadersen, met hun overtreding waarmee zij tegen Mij hebben overtreden, en ook dat zij Mij tegenstrevend hebben gewandeld; en dat ook Ik hun tegenstrevend heb gewandeld en hen gebracht heb in het land van hun vijanden; indien dan hun onbesneden hart vernederd wordt, en zij dan de straf van hun ongerechtigheid aanvaarden: dan zal Ik gedenken aan Mijn verbond met Jakob, en ook aan Mijn verbond met Izak, en ook aan Mijn verbond met Abraham zal Ik gedenken; en Ik zal aan het land gedenken. Leviticus 26:39–42.

De uitdrukking „wegkwijnen” in de Schriften betekent ontbonden, verdorven en verteerd worden. Wegkwijnen is ontaarden in dode, dorre beenderen. En de onderwijzing duidt de dood aan, want zij stelt hen die tot hun toestand ontwaken voor als zijnde „in het land van uw vijanden.”

De laatste vijand die tenietgedaan zal worden, is de dood. 1 Korinthe 15:26.

Op 18 juli 2020 vond de eerste teleurstelling in de beweging van de derde engel plaats. Zij is getypeerd door alle andere eerste teleurstellingen in de heilige profetische hervormingslijnen. Ezechiël hoofdstuk zevenendertig duidt Gods volk in de laatste dagen aan als ontbonden, verdorven en wegverteerd, totdat zij eenvoudig een dal van dode, dorre beenderen waren. Zij bevinden zich in het land van de vijand, dat het land van de dood is. In Openbaring elf werden de twee getuigen gedood en op de straat achtergelaten. Alle profeten stemmen met elkaar overeen. Mozes spreekt daarom tot hen die dood zijn op de straat die door het dal van Ezechiël loopt. In hun teleurgestelde toestand ontvangen zij onderricht door Jeremia.

Daarom, zo zegt de HEERE: Indien gij wederkeert, dan zal Ik u doen wederkeren, en gij zult voor Mijn aangezicht staan; en indien gij het kostelijke van het verachte afscheidt, zult gij als Mijn mond zijn; laten zij tot u terugkeren, maar gij, keer gij niet tot hen terug. Jeremia 15:19.

Jeremia wordt meegedeeld dat hij, indien hij namens God wenst te spreken, moet terugkeren, en dat hij daarbij het kostelijke van het verachtelijke moet afscheiden. De context van de passage maakt duidelijk dat het verachtelijke degenen zijn tot wie hij niet mag terugkeren. Wanneer hij in de passage wordt voorgesteld in zijn staat van teleurstelling, geeft hij te kennen dat hij alleen was.

Ik heb niet gezeten in de vergadering der spotters, noch mij verblijd; ik zat alleen vanwege uw hand, want Gij hebt mij met verontwaardiging vervuld. Jeremia 15:17.

Jeremia zat niet in de „vergadering der spotters”, want hij zat alleen. Hij mocht niet terugkeren tot de verdorvenen, die de vergadering der spotters zijn. In 1863 begon het adventisme zijn terugkeer naar de „vergadering der spotters” toen het terugkeerde tot de bijbelse methodologie van de dochters van Babylon om Mozes’ „zeven tijden” te verwerpen. Maar Jeremia spreekt meer specifiek over de laatste dagen dan over de Milleritische geschiedenis. Wanneer zij die zich in het dal der dorre doodsbeenderen bevinden, ontwaken tot het besef dat zij zich in het land van de vijand bevinden, mogen zij nooit terugkeren tot hen die zich over hun dood op de straat verheugden. Die groep kan tot Jeremia terugkeren, maar hij kan niet tot hen terugkeren.

Maar als zij moeten terugkeren, dan moeten zij ook de aanwijzingen vervullen die door Mozes zijn gegeven en die rechtstreeks verbonden zijn met de „zeven tijden”. Degenen die in Openbaring elf dood op de straat liggen, zijn drieënhalve dag dood, wat profetisch de „woestijn” is.

Daarom wordt de eerste opwekking van de doden bewerkt door een boodschap die de beenderen doet samenvoegen, maar zij leven nog niet. Het is de boodschap van de vier winden, die de verzegelingsboodschap is, die hen tot een machtig leger maakt. De eerste boodschap die hen samenbrengt, komt van een „stem”.

Troost, troost Mijn volk, zegt uw God. Spreekt naar het hart van Jeruzalem, en roept haar toe dat haar strijd voleindigd is, dat haar ongerechtigheid verzoend is; want zij heeft uit de hand des Heren het dubbele ontvangen voor al haar zonden. Een stem van een die roept in de woestijn: Bereidt de weg des Heren, maakt recht in de wildernis een baan voor onze God. Elk dal zal verheven worden, en elke berg en heuvel zullen vernederd worden; en het kromme zal recht gemaakt worden, en de oneffen plaatsen tot een vlakte. Jesaja 40:1–4.

De stem komt uit de woestijn, die een symbool is van de verstrooiing van de „zeven tijden”. Die stem is in de woestijn, want ook Ezechiël werd naar het dal van de dorre beenderen gebracht. Hij legde getuigenis af vanuit datzelfde dal, niet van verre.

De hand des HEEREN was op mij, en Hij voerde mij uit in de Geest des HEEREN en zette mij neer midden in de vallei, die vol beenderen was. Ezechiël 37:1.

Het dal is de woestijn van drieënhalve dag. De belofte van de stem is dat Jeruzalems ongerechtigheid vergeven is en dat haar strijd voleindigd is. De belofte stelt de verzegeling van de honderd vierenveertigduizend voor, die in de laatste dagen wordt volbracht. Maar de vergeving van haar ongerechtigheid hangt samen met het ontvangen van “dubbel” voor al haar zonden. Het geneesmiddel dat door Mozes wordt aangeboden, vereist een belijdenis van niet alleen hun eigen ongerechtigheden, maar ook de ongerechtigheden van hun vaders. Indien zij dat gebod zullen vervullen, zal hun ongerechtigheid vergeven worden.

Wij zullen deze waarheden in het volgende artikel voortzetten.

Ja, geheel Israël heeft uw wet overtreden, ja, door af te wijken, zodat zij uw stem niet zouden gehoorzamen; daarom is de vloek over ons uitgestort, en de eed die geschreven staat in de wet van Mozes, de knecht van God, omdat wij tegen Hem gezondigd hebben. En Hij heeft zijn woorden bevestigd, die Hij tegen ons en tegen onze rechters, die ons richtten, gesproken heeft, door een groot onheil over ons te brengen; want onder de ganse hemel is niet gedaan zoals gedaan is aan Jeruzalem. Gelijk geschreven staat in de wet van Mozes, is al dit onheil over ons gekomen; toch hebben wij niet voor het aangezicht van de HEERE, onze God, gebeden, opdat wij ons van onze ongerechtigheden zouden afkeren en uw waarheid verstaan. Daniël 9:11–13.